



## UvA-DARE (Digital Academic Repository)

### A new definition of visual short-term memory

Sligte, I.G.

**Publication date**  
2011

[Link to publication](#)

**Citation for published version (APA):**  
Sligte, I. G. (2011). *A new definition of visual short-term memory*.

#### **General rights**

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

#### **Disclaimer/Complaints regulations**

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

## Dankwoord

---

“Betrapt!” Alweer bladert iemand als eerste door naar het dankwoord om vervolgens dit proefschrift voor eeuwig op zijn lauweren te laten rusten. Dat is op zich niet erg, maar probeer de Nederlandse samenvatting voor de aardigheid ook eens. Dit dankwoord is met zorgvuldigheid samengesteld. Ik heb er dan ook voor gekozen om een paar mensen extra aandacht te geven. Als ik je tekort doe met dit dankwoord (of niet noem), bij voorbaat mijn excuses.

De weg naar de doctor’s graad is een lange en moeizame rit. Het begint bij het bestuderen van de literatuur. Gevolgd door het uitdenken van een briljant experiment, dat helaas niet altijd even briljant uitpakt. Als alles wel gelukt is en de data succesvol is geanalyseerd, komt het grote schrijven. Tot slot de ellende: externe beoordelaars (“reviewers”) trappen jou (expres?) met je tere ziele de grond in. Aangezien de promovendus van tegenwoordig geacht wordt minstens drie artikelen in internationale bladen te publiceren binnen zijn promotie, omdat anders simpelweg je carrière in de kiem wordt gesmoord, heeft dit in mijn geval meer dan eens tot de o zo bekende AiO-dip geleid die iedere AiO wel een keer ten deel valt.

Die AiO-dips was ik niet doorgekomen zonder de liefde van mijn leven. Precies tegelijk met Steven’s Stacks en Frames en het Inattentive Blindness paradigma (waarvan jij altijd zei: “Als je over Inattentive Blindness begint, word ik Inattentive Deaf.”) kwam je mijn leven binnengestormd. Mijn mooie rooie uit het verre Brabantse land. Zo ver dat ik het toch wel een beter idee vond als jij maar in Amsterdam kwam wonen. Gelukkig was je erg naïef en met een “O, in Amsterdam vind je makkelijk een kamer binnen een week of twee en in de tussentijd mag je wel bij mij en mijn ouders wonen”, rolde je mijn leven in om meer dan een jaar bij mijn ouders te wonen, totdat we uiteindelijk een eigen stekkie vonden. Al ging onze relatie soms erg moeizaam, omdat ik (AiO-dip) of jij (studie-dip) niet lekker in je vel zat, zijn we toch al meer dan zeven jaar bij elkaar. Ik hoop dat dat nog lang zo mag blijven, want iemand zo speciaal en mooi als jij vind ik nooit meer.

Over speciaal gesproken: mijn copromotor, Ha. Soms hoor ik nog het sinistere lachje en het geschuifel achter de deur die uitkomt op het zwembad in ons conferentiehuis in Florida, en ik denk: “*Ja hoor, het is weer zover. Hij heeft weer iets gevonden*”. De deur vliegt open en Steven verschijnt in vol ornaat met allerlei schuimrubberen stokken en waterpistolen in de aanslag. Vol in de aanval, bommetje in het water, en meppen maar. Of je rent naar binnen als ik iets op de computer niet voor elkaar krijg, rost wat op het toetsenbord, en na een paar seconden ren je weer weg. “Succes!” Waar Sanne mij de liefde tussen twee

### *A new definition of visual short-term memory*

mensen heeft laten zien, heb jij me de liefde voor de wetenschap en alle mooie dingen daaromheen (eten, drinken, kaarten, maar vooral watergevechten) laten zien. Je bent zo gek en briljant als een deur. Zonder jou was ik nooit verliefd geworden op het vak, maar je bent ook een van mijn beste vrienden. Ik ga door het vuur voor jou.

Als we het over watergevechten hebben, dan kan ik eigenlijk in adem door Victor noemen. Victor, de man die vaak op je verhalen in de lift reageert met “hmmmpff”. Trek hem echter een zwembroek aan en geef hem een waterpistool of iets wat daarop lijkt (“Visje!” “Ja, die heeft op zijn minst P-consciousness.”), dan kan je je borst nat maken. Met de hele Lamme-club op conferentie. De eerste dag stonden de cops al voor de deur, omdat ons gespetter in het zwembad niet gewaardeerd werd door de burens. En de aanstichter: Victor. Of dansend met een tafelkleed om zijn schouders als een soort fosforiserende superman tussen de verbaasd kijkende Amerikanen door. Verder ken ik Victor als iemand met altijd tijd, altijd geduld, en een enorme warmte. De lammetjes familie die jij hebt opgebouwd is warm, zo warm dat ik eigenlijk nooit meer weg wil. Dank je dat ik mag grazen in jouw weide.

Johannes, daar waar mijn uitzicht vroeger veel beter was (tja, toen zat Myriam daar nog), zit daar nu Johannes. Johannes, die altijd wild met Mante over de vloer dweilde, die tot in de late uurtjes dronk, die zo goed kan dansen dat Amerikanen vragen waar die lange jongen toch is die er vorig jaar ook bij was. Nu zien we de wilde Johannes nog maar zelden, omdat hij een brave en verantwoordelijk papa van twee is geworden. Toch wisten we allemaal altijd al dat jij de Big Daddy was, voor Myriam, Simon, en mij althans, en nu ook voor Annelinde. Ik voel me zeer vereerd om jou als paranimf te hebben.

Simon, mijn god wat is het stil nu jij ons ontvallen bent. Met al je slappe opmerkingen en belachelijkheden creeerde je een luchtige situatie die altijd iedereen opvrolijkte. Ik hoop dat je het snel weer hebt gehad in Parijs en gewoon weer hier komt flexplekken. Waarschijnlijk gaat onze productie dan weer dramatisch omlaag, maar ons humeur de andere kant op.

Myriam, het is alweer een tijdje geleden, maar ik mis je nog steeds af en toe. Je was altijd een baken van opgewekte vrolijkheid. Ik hoop dat het misschien nog eens gaat jeuken en je weer terugkomt, al denk ik van niet. Aan de andere kant heb je wel je sporen nagelaten en voor een waardige opvolger uit de eigen gelederen gezorgd.

Annelinde, “de nieuwe Myriam”, al heb ik dat zelf nooit zo ervaren. Jij bent een van de guys, altijd in voor een geintje of een biertje en voor programmeren draai je je hand niet om. Het laatste jaar hebben we vrij intensief samengewerkt, wat onder andere uitgemond is in een gezamenlijke publicatie. Ik hoop dat ik in de toekomst nog vaak op je scherpe visie en nuchtere intellect mag vertrouwen.

De dandy Martijn is ook een figuur apart. Goede smaak, goed humeur, prachtkerel. Het is jammer dat we niet samen op een kamer hebben gezeten. Misschien ook maar goed ook, want dan had je onze kamer waarschijnlijk ook omgebouwd tot een soort kitschhol. Ik kan niet wachten tot we weer een uitstapje gaan maken.

Dan wil ik alle andere Lammetjes bedanken (Iris, Andries, Julia, Anouk, Andre, Ya'ir, Sennay, Jacob).

Tot slot wil ik een paar collega's specifiek bedanken, omdat ik jullie fantastische mensen vind: Hilde, Romke, Richard, Jaap, Mike, Marcus, Rolf en Lucia. En laat ik Hubert niet vergeten. Daarnaast wil ik graag mijn promotiecommissie bedanken voor het lezen van mijn proefschrift en de bereidheid mij het vuur aan de schenen te leggen tijdens mijn verdediging: Jeroen Raaijmakers, Jaap Murre, Edward de Haan, Pieter Roelfsema, Jan Theeuwes, en Kimron Shapiro.

Dear Kimron, I am very honored that you are coming over for my PhD defense. When I first met you at the CNS conference in San Francisco, we started talking about visual short-term memory and we kept on talking for more than an hour. Since then, we have stayed in contact and I even came over for a short stay in Bangor, Wales. Unfortunately, I couldn't find the time this fall to renew my visit, but I hope that we will be collaborators on a lot of projects in the nearby future. To me, you are an example of how the scientific world should be and I look forward to more scientific discussions and discussion about the joys of life.

Mijn beste vrienden (Daniel vd S, Edward, Vincent, Judith, Sebastiaan, Dennis, Henri en Arjanne), ik heb jullie nooit precies kunnen uitleggen wat ik nou precies doe, en misschien is dat maar goed ook. De commitment aan mijn werk heeft er soms wel eens voor gezorgd dat we elkaar niet even vaak hebben kunnen zien, maar ik hoop dat jullie mij dat vergeven. Ik denk aan jullie.

Lieve Sara, gekke Sara, wat fijn dat mijn bridgemaat, mijn grote vriendin mij door mijn promotie heen wil loodsen als paranimf. Je bent de zus die ik nooit gehad heb. Daarom kunnen we ook zo lekker vervelend doen tegen elkaar en ook af en toe knallende ruzie hebben. Ik hou van je (en ook wel een beetje van dopje).

Uiteindelijk ben ik de mensen die dit mogelijk hebben gemaakt natuurlijk het meeste dank verschuldigd. Henk en Betty, mijn lieve ouders, ik hou ontzettend veel van jullie. Stiekem geniet ik er ook wel een beetje van dat jullie beiden drs. zijn en ik de s. eraf heb gepoetst. Misschien zet jullie dit aan om hetzelfde te doen, nu het wel ok is om te promoveren.

Als aller-, allerlaatste richt ik het woord tot, naast Sanne, de belangrijkste persoon in mijn leven. Ik kan het me niet meer zo goed herinneren, maar ik heb ooit een verhaal

*A new definition of visual short-term memory*

gehoord dat ik woest was toen jij ter wereld kwam. Je moest simpelweg dood. Later leerde ik je uit je wieg klimmen om samen tv te kijken. Nog later speelden we elke dag samen. Ik was altijd de baas en dat was ik nog steeds geweest als jij, vuil etter, er niet dankbaar gebruik van had gemaakt dat ik mijn been had gebroken. Als Henk en Betty niet thuis waren, gaf je me een paar tikken en dan rende je naar boven. Sindsdien zijn we gelijkwaardig met elkaar omgegaan. We hadden zelfs grotendeels dezelfde vrienden. De laatste anderhalf jaar staan we iets minder dicht bij elkaar en zie ik je ook een stuk minder, en dat vind ik verschrikkelijk. Laten we het verleden laten voor wat het is en als duo de toekomst tegemoet gaan. Als bridgepartner, beste vrienden en broers.